

בתי המשפט

א 005001/04		בית משפט השלום פתח-תקוה	
05/12/2007	תאריך	כב' השופט אהרן מקובר	פני

בעניין:

ג. את ט. תעשיות ומסחר בע"מ

ח.פ. 510615081

התובעת

עו"ד עמיאל אלי

ע"י ב"כ

נ ג ד

1. אוליון בע"מ ח.פ. 513039495

2. אהרונוביץ (הרי) חיים ת.ז. 068310549

ע"י ב"כ עו"ד גריסרו אליעזר

3. אילן לוי ת.ז. 056379183

הנתבעים

<p>לכתב הגנה בטענות (2007-12-11): תא 5001/04 את ט. תעשיות ומסחר בע"מ נ' חיים (הרי) אהרונוביץ - ב"כ עו"ד חיים (הרי) אהרונוביץ שופטים: נחום שטרנליכט עו"ד: אליעזר גריסרו</p> <p>לסיכומים בטענות (2007-12-11): תא 5001/04 את ט. תעשיות ומסחר בע"מ נ' חיים (הרי) אהרונוביץ - ב"כ עו"ד אליעזר גריסרו שופטים: אהרון מקובר עו"ד: אליעזר גריסרו</p>

פסק דין**מבוא**

1. זוהי תביעה בגין יתרת חוב שלא שולמה לתובעת, עבור סחורה שסיפקה לנתבעת 1 – עוגנים לחיפוי יבש של שיש. התביעה הוגשה גם נגד הנתבעים 2 ו-3 – מנהליה של הנתבעת 1, בגין אחריות אישית לחובה של הנתבעת, בעילות חוזיות, נזיקיות, והרמת מסך.
2. התביעה הוגשה על סך של 273,518.6 ₪ (להלן: "החוב"), כשסכום זה מורכב מיתרת חוב שלא שולמה בסך 165,590 ₪, ושיקים שחזרו או לא שולמו בסכום של 107,928 ₪.
3. נגד הנתבעת 1 (להלן: "הנתבעת") ניתן פסק דין בהעדר הגנה ביום 23.11.04 על ידי כב' הרשמת איריס לושי עבודי.
4. אין מחלוקת לגבי סכום החוב הנטען. המחלוקת היא בענין אחריותם האישית של הנתבעים 2 ו-3 (להלן: "הנתבעים"), מנהלי החברה הנתבעת.

עיקר טענות הצדדים

5. התובעת טוענת כי בעת שהנתבעת משכה סחורה מהתובעת ידעו הנתבעים כי מצבה של הנתבעת היה בכי רע, לאחר שחרגה ממסגרת האשראי שהוקצה לה, ולאחר שקיבלה התראות לפני הגבלת החשבון, ובהמשך אף הוגבל חשבונה באחד משני בנקים שבהם היה לה חשבון, ובכל זאת משכה הנתבעת סחורה מהתובעת כשהיה ברור שהנתבעת לא תוכל או תתקשה מאוד לעמוד בתשלום עבור הסחורה.
6. התובעת טוענת כי הנתבעים הסתירו מהתובעת את מצבה הכלכלי הקשה של הנתבעת והמשיכו למשוך סחורה מהתובעת למרות מצבה זה.

7. התובעת טוענת כי הנתבעים אף מסרו שיקים לתובעת כשהם חתומים עליהם כמורשי חתימה של הנתבעת, בזמן שחשבון החברה היה כבר מוגבל בבנק אחד וניתנה התראה לגבי הגבלת החשבון של הנתבעת בבנק שני.
8. התובעת טוענת כי הנתבע 2 התחייב כלפיה באופן אישי לפרוע את חוב הנתבעת, ולפחות ככל שמדובר בשיקים על סך 101,928.6 ש"ח.
9. התובעת טוענת כי יש להרים את מסך ההתאגדות של החברה ולהטיל אחריות אישית על הנתבעים, מאחר וניהול עסקי החברה היה כרוך בנטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולתה לפרוע את חובותיה ואף נעשה באופן שיש בו כדי לקפח את נושיה, וכן כי התנהלות החברה היתה בחוסר תום לב ואף היתה כרוכה במימון דק.

עיקר טענות הנתבעים

10. הנתבע 2 היה מיוצג על ידי עורך דין. הנתבע 3 ייצג את עצמו. מאחר ומרבית טענותיהם של הנתבעים דומות, יובאו הטענות בשם שניהם.
11. הנתבעים טוענים כי אין לחייב אותם באופן אישי בגין חובות הנתבעת.
12. הנתבע 2 טוען כי הוא לא התחייב ולא הבטיח מעולם, לא בכתב ולא בעל-פה, לשאת באופן אישי בחוב הנתבעת.
13. הנתבעים טוענים שהתובעת כ"נושה רצונית" בחרה ללכת בתואי לפיו לא תנתן לה ערבות אישית, וחזקה היא כי הצדדים תימחרו את העסקה כך שמידת הסיכון הטמונה בעסקה קיבלה ביטוי וגילום כלכלי בתוכה עצמה.
14. הנתבעים טוענים כי אין להרים את מסך ההתאגדות, שכן הם פעלו כמנהלים ואורגנים של הנתבעת ופעולותיהם נעשו בשמה של הנתבעת.
15. הנתבעים טוענים כי הקושי התזרימי שגרם בסופו של דבר לחובה של הנתבעת כלפי התובעת ארע בעקבות כספים שלא שולמו לנתבעת בפרוייקטים אחרים שבוצעו על ידה שבהם עבדה כקבלנית משנה, בשיעור של כ-900,000 ש"ח לפחות. לטענתם, לתובעת היתה ידיעה בפועל, לפחות ידיעה קונסטרוקטיבית, כי התשלום לה מותנה ותלוי בגמר ההתחשבנות בין הנתבעת לבין הקבלנים הראשיים בפרוייקטים שבהם היא עבדה.
16. הנתבע 2 טוען כי הוא יידע את מנהל התובעת שקיים קושי בגביית הכספים של הנתבעת ואף מסר לו רשימה של חובות לקוחות הנתבעת ופירוט התשלומים הצפויים לנתבעת וביקשו להתאזר בסבלנות, בקשה שנענתה בחיוב. לטענתו, הגילוי הנאות הנ"ל מצדו מלמד גם על תום ליבו.
17. הנתבע 2 טוען כי הוא ניהל באופן תקין את הנתבעת תוך נטילת סיכונים סבירים וגילוי נאות באשר למצבה הכלכלי של הנתבעת, ולא היה ספק בעיניו באשר ליכולת הנתבעת לפרוע את חובותיה לתובעת או שהשיקים שנמסרו לתובעת לא יפרעו, שכן הנתבעת היתה צפויה לקבל כספים מהפרוייקטים האחרים שבהם עבדה. לטענתו, גם אם חשש מקושי תזרימי, יכול היה לקוות שהנתבעת תתאושש ותהיה במצב טוב לאור חובות לקוחותיה כלפיה.
18. הנתבע 2 טוען כי השיקים נשוא התביעה נמסרו לתובעת לפני קריסתה של הנתבעת ובעת מסירת השיקים הנתבע 2 לא ידע שהשיקים יחזרו.
19. הנתבע 2 טוען כי סכום ההזמנות הכולל שהזמינה הנתבעת מהתובעת במהלך עבודתה עימה היה 1,322,452.80 ש"ח, ומתוך זה רק סכום התביעה בסך 273,518.6 ש"ח לא שולם, דהיינו כ-20% בלבד מהיקף הפעילות שהיתה בין הצדדים.

20. הנתבע 2 טוען כי התובעת המשיכה לעבוד עם הנתבעת גם אחרי הגשת התביעה, ועבדה גם מול הנתבע 2 במסגרת חברת חווה אלף בע"מ שהנתבע 2 הינו בעליה, כך שטענת התובעת לענין חוסר תום-לב או מירמה מצד הנתבע 2, נטולת כל בסיס.
21. הנתבע 3 טען בתצהירו טענות דומות באופיין לטענות שטען הנתבע 2. בחקירתו אמר הנתבע 3 כי הוא לא עבד ישירות מול התובעת וכי התנהלות התובעת היתה מול הנתבע 2.
- הנתבע 3 לא הגיש סיכומים מטעמו, למרות החלטת בית המשפט בדיון האחרון שניתנה בנוכחותו. טענותיו של הנתבע 3 נרשמו מתוך תצהיר עדותו הראשית ובמהלך הדיונים. ב"כ התובעת ביקש מבית המשפט ליתן פסק דין נגד הנתבע 3 בשל אי הגשת סיכומים על ידו. בהחלטה מיום 13.6.07 נקבע כי פסק הדין ינתן כמכלול לגבי כל הצדדים.

דין

22. כאמור, אין מחלוקת לגבי סכום החוב לתובעת שהוא 273,518.80 ש"ח, כמצויין בכתב התביעה.
23. ב"כ התובעת עשה מלאכה נאמנה בסיכומיו בפירוט מצבה הכספי של הנתבעת מחודש אוגוסט 2002 עד חודש אוגוסט 2004, כדי להראות שבמשך כל התקופה הנ"ל, ובעיקר בשנים 2003-2004, התנהלה הנתבעת תוך חריגה ממסגרת האשראי שהוקצתה לה בבנק הפועלים ובבנק לאומי, שבשניהם היו לנתבעת חשבונות. ב"כ התובעת הפנה למועדי משיכת הסחורה על ידי הנתבעת מהתובעת בתקופה שמיום 27.7.03 עד 28.7.04, שבה היתה הנתבעת בחריגה ממסגרת האשראי שלה וחשבונה בבנק הפועלים אף הוגבל בחודש פברואר 2004, כשבאפריל 2004 נתנה הנתבעת לתובעת שיקים משוכים על בנק לאומי כחשבונה בבנק זה היה בחריגה ממסגרת האשראי שעמדה על סך 25,000 ₪ בלבד.
24. יצויין כי ב"כ התובעת נכנס גם לפרטים שאין בהם כדי להוכיח את טענותיו, כמו העברות כספים בסכומים לא גבוהים באופן יחסי, משיכת כספים לצורך תשלום לעובדים, משיכות דמי ניהול שסכומם המצטבר היה אמנם בסכום כולל של 711,000 ₪, אולם מדובר בתקופה של שנתיים 2001-2002 לשני הנתבעים יחד וכשמחלקים את הסכום על פני החודשים מדובר בסכום סביר יחסית. כמו כן, התעלם ב"כ התובעת מכך שבפועל ניתן לנתבעת אשראי גבוה יותר ממכסת האשראי שהוקצתה לה. עם זאת, ככלל, מצבה של הנתבעת מבחינה כלכלית אכן לא היה מזהיר בתקופה הנ"ל.
25. על אף האמור לעיל, במקרה שבפנינו הנסיבות אינן מצדיקות הטלת אחריות אישית על הנתבעים. זאת, משום שהתובעת בחרה מרצונה לעשות עסקיה עם הנתבעת ולמכור לה את מוצריה בידיעה שהיא פועלת מול החברה בלבד, ללא ערבויות אישיות של מנהליה.
- מר טייטלבוים העיד כי הוא ביקש מהנתבעים לחתום על ערבות אישית אולם הנתבעים לא עשו כן. לדבריו: **"הם אמרו לי שלא צריך, שהם מתחייבים אישית, הוא – חיים אהרונוביץ די התחמק מהענין הזה, לא הגיע לשלב ביצוע"** (פרוטוקול מיום 14.1.07, עמ' 12, שו' 31-32).
- מנהל התובעת, מר יעקב טייטלבוים, אישר כי הוא לא חתים את הנתבע 2 על ערבות אישית: **"נכון שלא החתמתי אותו על ערבות אישית"** (שם, עמ' 13, שו' 9).
- מר טייטלבוים אמר שלמרות שהנתבעים לא חתמו על ערבות אישית הוא המשיך למכור סחורה לנתבעת: **"המשכתי לספק לו סחורה בגלל ההכרות האישית שנוצרה. היתה באמת מחשבה אולי להפסיק בגלל התשלום... ליבי נטה להאמין לאיש הזה, היות והוא גם הבטיח לי שיהיה בסדר וכך המשכנו עד שלב מסויים"** (שם, עמ' 13, שו' 1-7).

מר טייטלבוים אמר עוד, שבשנת 2002 הוא ראה שהאובליגו של הנתבע גדל וכי היו זיזופים במועדי התשלום והתחילו דיבורים בינו ובין הנתבע 2 של "מה יהיה". מר טייטלבוים חזר ונשאל:

**"ש. למרות זאת המשכת לעבוד איתו ולא החתמת אותו על ערבות אישית?
ת. אמת." (שם, עמ' 13, שו' 13-14).**

מר טייטלבוים הסביר בעדותו: **"אלו תנאי השוק בתחום (!) והמתכת שאני עובד איתם שנים. היות שהלקוח הגדול שלי זה משרד הבטחון ואותם אני לא מחתים בערבות אישית, אז הלקוחות הקטנים, זה מושתת על יחסי אמון, הכרות, אנחנו חברה קטנה ולא גדולה ואנחנו בדר"כ מכירים אישית את מנהלי החברות שאנו עובדים מולם. אחד שלא מוצא חן בעינינו מראש לא נעבוד איתו למרות הפיתוי. יש בשוק הרבה כאלה"** (שם, עמ' 14, שו' 34-35 עד עמ' 15 שו' 1-3).

לגבי הנתבע 3, אמר מר טייטלבוים שהוא לא נפגש איתו אף פעם, ופעם ראשונה ראה אותו בדיון בבית המשפט. לדבריו, ההתנהלות שלו היתה מול הנתבע 2 (שם, עמ' 16, שו' 19-24, 30).

26. מכל האמור עולה, כי התובעת ידעה שהיא עובדת מול הנתבעת ללא ערבות אישית של מנהליה. אין מדובר בענין שבהיסח הדעת בלבד. מדובר בהתנהלות מודעת מצד התובעת, של התקשרות עם חברה ללא ערבויות אישיות של מנהליה.

התובעת לא החתימה את הנתבעים על ערבות אישית. מר טייטלבוים אמנם ביקש בתחילת הדרך מהנתבע 2 שיחתום על ערבות אישית, אולם משלא קיבל את הערבות האישית, לא ביקש זאת יותר ממנו. בכך השלים והסכים עם המצב שלתובעת עסק עם הנתבעת בלבד.

27. אינני מקבל את טענתו של מר טייטלבוים כאילו הנתבע 2 הבטיח לו שהוא יהיה חייב באופן אישי בגין חובות הנתבעת. אני מקבל בענין זה את גרסתו של הנתבע 2 שהוא רק הבטיח למר טייטלבוים שהחוב ישולם אולם הוא לא עשה זאת באופן אישי ולא התחייב שהוא ישא בחוב אישית אם החוב לא ישולם על ידי הנתבעת. היתה בכך רק הבטחה של מנהל בחברה, במהלך עסקיה, שהחוב ישולם, אולם הדברים לא יצאו מגדר דיבור רגיל בענין זה ולא הפכו בכך את המנהל למי שהתחייב באופן אישי לשאת בחובות החברה.

28. משידעה התובעת לאורך כל התנהלותה ועיסוקה מול הנתבעת, שהיא עושה כן ללא ערבויות ואישיות של מנהלי הנתבעת, והיתה נכונה להמשיך ולעשות עסקאות עם הנתבעת במצב כזה, לקחה התובעת על עצמה את הסיכון שאם יקרה מה לנתבעת, לא יהיו בידיה ערבויות והיא לא תוכל לחזור על הנתבעים באופן אישי.

זאת ועוד; מנהל התובעת אף אמר שהיו לו הרהורים במהלך ההתקשרות עם הנתבעת אם להפסיק את ההתקשרות לאור קשייה של הנתבעת בעמידה בתשלומים אולם החליט להמשיך במצב זה גם הלאה. משמע, שקיבל והסכים למצב של אספקת סחורה לחברה הנתבעת, ללא ערבויות אישיות.

אינני סבור, על כן, שלאחר שמתברר כי החברה הנתבעת אינה יכולה להחזיר את חובה לתובעת, ולאחר שהתובעת הסכימה, הלכה למעשה, שהנתבעים לא יערבו באופן אישי לחובות החברה, יכולה התובעת בכל זאת לבוא ולדרוש היום מהנתבעים לשאת בתשלום החוב באופן אישי.

29. הנתבע 2 גם אמר בעדותו כי הוא יידע את התובעת בפגישה עם מנהלה בחודש אפריל 2004, מועד בו נתן לו 4 שיקים (ת/7), ובחודש מאי 2004, מועד בו נתן שיק נוסף (ת/7), על הקשיים של הנתבעת בתזרים המזומנים: **"אמרתי לינקי שאנחנו מתקשים בגבייה, עובדה לכך שלא שילמנו את כל הסכום שאנחנו חייבים 277,000 ₪. שילמנו מה שאנחנו חושבים שיכול**

להפרע בתאריכים האמורים. בגלל זה הסכום עומד על 100,000 ₪ ולא 277,000 ₪. ידענו שזה הסכום שניתן לעמוד בו לאור התזרים... (פרוט' מיום 21.1.07, עמ' 25, שו' 18-21).

30. אמנם נראה שלא כל מצבה הקשה של הנתבעת גולה לתובעת, וגילויה של התובעת על קשייה של הנתבעת היה לאחר שהנתבעת רכשה ממנה את הסחורות. אף על פי כן, התובעת סברה וקיבלה משך כל תקופת התקשרותה עם הנתבעת את הסיכון שהיא פועלת ללא ערבויות, וענין זה חל, ואולי בעיקר, בנסיבות שבהן הנתבעת מצוייה בקשיים כלכליים. כפי שראינו, מר טייטלבוים אף שקל להפסיק את ההתקשרות עם הנתבעת בשל קשייה הכלכליים, ובכל זאת לא עשה כן.

31. בע"א 407/89 צוק אור בע"מ נ' קאר סקיריטי בע"מ, פ"ד מ"ח (5) 661, נאמר:

"נושה רצוני – חוזי אשר התקשר עם החברה בלבד אינו יכול לשטוח את טרונייתו כי החברה חדלת פרעון (להוציא מקרים נדירים דוגמת תרמית)".

בע"א 9183/99 בני פניגשטיין נ' חברת חברי המהפך מספר 1 (מחצבות) בע"מ ואח' (להלן: פס"ד פניגשטיין), פ"ד נ"ח (4) 693, נקבע כי כאשר החברה התובעת דורשת ערבויות אישיות להתחייבויותיה של החברה עמה היא מתקשרת ודרישה זו נדחית, יש בכך ויתור מצד החברה על קבלת הערבויות והתקשרות עם החברה בלבד. בהקשר זה אומר בית המשפט:

"יוצא, אפוא, כי לא זה בלבד שהמשיבות לא נתנו במערער "את אמון ואת ביטחונן כי הוא, באופן אישי, לוקח אחריות כלפיהן", אלא להיפך: המערער הבהיר להן מפורשות כי הוא איננו מוכן לקחת על עצמו אחריות אישית, וחרף זאת הסכימו המשיבות להתקשר עם החברה בחוזה. זאת ועוד: ההיגיון העסקי מחייב להניח, כי סירובם של המערער והגזבר לערוב אישית להתחייבויות החופר, תומחר בחישוב התמורה החוזית שעליה הסכימו הצדדים... אף בכך יש כדי לשלול את הסתמכות המשיבות על קיומה של אחריות אישית, כאמור, מצד המערער".

וכן נאמר:

"יש לזכור, כי גם ללא קשר לשאלת ערבות המנהלים שהתבקשה וסורבה, המדובר בענייננו בהתקשרות עסקית בין צדדים שווים, שאיש מהם אינו מצוי בעמדת כוח מיוחדת ביחס לאחר. נסיבות אלו אינן מצדיקות שינוי כה קיצוני בהקצאת הסיכונים הרגילה שנוטלים על עצמם צדדים לעסקאות בין תאגידים" (עמ' 703, 704)
(הדגשים לא במקור).

32. מהפסיקה דלעיל עולה, שכאשר ישנה דרישה למתן ערבויות אישיות והדרישה מושבת בשלילה על ידי מנהלי החברה, יש בכך ויתור על דרישה לקבלת אחריות אישית מצד מנהלי החברה והסכמה שההתקשרות הינה אך ורק עם החברה.

בנסיבות האמורות לעיל, חלה ההלכה כי: **"כאשר עוסקים בחברה בעלת אישיות משפטית נפרדת, הרמת המסך המסמל את זהותה ואישיותה הנפרדת של החברה, היא הריג ואין לעשותה כדבר שבשגרה"** (רע"א 1759/93 שמעון כהן ואח' נגד בנק הפועלים בע"מ, פ"ד מ"ח (2) 143, 152).

כמו כן, מקום שלא הוטלה אחריות אישית על המנהלים מכח העילות האזרחיות הרגילות בדיני חוזים ונזיקין "קל וחומר שאין לעשות זאת מכח דוקטורינת הרמת המסך" (ע"א (ת"א) 1179/00 מוטואופן (1977) בע"מ נ' קמחי אהרון ואח', (תק-מח 2002 (2), 7).

וכן נקבע: "עצם מעמדו של מנהל כאורגן בתאגיד אינו מטיל עליו באופן אוטומטי אחריות אישית בנזיקין בגין עוולות להן אחראי התאגיד..." (ע"א 4612/95 מתתיהו נ' שטיל, פ"ד נ"א (4), 769, 790 ר').

33. לא מצאתי שהיתה כוונת מרמה מצד הנתבעים כלפי התובעת. בע"א (ת"א-יפו) 2643/00 כץ מקס ואח' נ' טיצר סופט בע"מ, נאמר: "גם בהנחה שמצב החברה היה בכי רע, אין הדבר מעיד כי רצון המערערים היה לסבך את המשיבה, מתוך כוונת מרמה, כטענתה. מצאנו כי פעולות המערערים נעשו מתוך רצון לשפר את מצבה של החברה ולהצילה מהמצב אליו היא נקלעה ולקיים את העסק ברווחיות ולרווחת כל עובדיה ונושיה".

בענין תום-לב, נאמר בפס"ד כץ הנ"ל: "לא הרי דרישת תום הלב ביחסים שבין בני משפחה כהרי דרישת תום הלב ביחסים שבין סוחרים. ההלכה הפסוקה הבהירה לא אחת כי תום הלב אינו דורש שאמת המידה תהא "אדם לאדם – מלאך" ושחובת תום הלב אינה מחייבת אלטרואיזם, כי אם מותרת בידי האדם הזכות להתחשב באינטרסים שלו עצמו".

34. לאור כל האמור, ועם כל ההבנה למצבה של התובעת שמכרה סחורה לנתבעת וזו האחרונה קרסה ולא היתה מסוגלת לשלם לתובעת את יתרת חובה לה, (הגם שמרבית התשלומים עבור הסחורות שרכשה הנתבעת מהתובעת במהלך הקשרים שהיו בין שתי חברות אלו, שולמו), משידעה התובעת כי היא פועלת מול חברה ללא ערבויות, לאחר שמנהלי הנתבעת סרבו לחתום על ערבות אישית, גם אם היה זה על דרך התחמקות מחתימה, ולאחר שלא מצאתי כי היתה מצדם של הנתבעים הבטחה או התחייבות לשאת באופן אישי בהתחייבויות הנתבעת, אין מנוס מדחיית התביעה נגד הנתבעים.

35. יוער כי אמנם הנתבע 3 לא הגיש סיכומים בכתב, אולם הנתבע 3 הגיש כתב הגנה ותצהיר עדות ראשית מטעמו. הנתבע 3 נכח בדיונים שהתקיימו בבית המשפט ונחקר על תצהירו והוא אף חקר את העדים האחרים שהעידו. הנתבע 3 כפר למן ההתחלה בחיובו האישי לחובות החברה, כפי שעשה זאת גם הנתבע 2, והוא לא חזר בו מטענותיו. פסק הדין שניתן לעיל הינו מקשה אחת והוא אחד בעניינם של שני הנתבעים, שדינם זהה בכל הנוגע לאי חיובם באופן אישי כלפי התובעת. יתר על כן; לאחר שהתביעה נגד הנתבע 2, שהוא זה שהיה בקשר עם התובעת, לא התקבלה, קל וחומר שאינה יכולה להתקבל נגד הנתבע 3, שלא עמד בקשר עם התובעת.

סיכום

36. התביעה נגד נתבעים 2 ו-3, נדחת.
37. בנסיבות הענין, כאשר התובעת היא הניזוקה בעקבות כך שאין מי שישלם לה את יתרת חובה, אין צו להוצאות.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים והנתבע 3 בדואר רשום.

ניתן היום, כ"ד בכסלו, תשס"ח (4 בדצמבר 2007), בהעדר הצדדים.

אהרן מקובר 54678313-5001/04

א. מקובר, שופט

דליה
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה